

Nastává okamžik těsně před setměním a barvy světa krásní. Všecky barvy vystupují na koturny, jsou najednou slavnostní, nadšené a smutné. Park se rychle plní růžovým šelakem, lesklým nátěrem, který způsobuje, že věci jsou náhle překvapivě barevné a iluminované. Ale v těch barvách je už trocha lazuru příliš sytého, trocha krásy příliš nápadné a už podezřelé. Ještě chvíli, a houština parku, sotva obsypaná mladou zelení, ještě větevnatá a nahá, celá zasvítí růžovou hodinou smrákání, prosycenou balzámem chladu, prosáklou nevýslovným smutkem věcí navždy a smrtelně krásných.

A tu se náhle celý park stává obrovským mlčícím orchestrem, slavnostním a soustředěným, čekajícím pod zdviženou taktovkou dirigentovou, až v něm hudba uzraje a vzedme se, a najednou nad tou obrovskou, potenciální a vroucí symfonií padá rychlý, barevný divadelní soumrak, jakoby vlivem tónů prudce bobtnajících ve všech nástrojích – kdesi ve výši přehlušuje mladou zeleň hlas žluvy, skryté v houštině – a náhle je všude kolem tak slavnostně, osaměle a pozdně jako ve večerním lese.

Stěží zachytitelný vánek proplouvá vrcholky stromů, z nichž se drolivě sype uschlý květ střemchy – nepostížitelný a hořký. Přesypává se vysoko pod soumrakým nebem, v nekonečném vzduchu smrti proudí to hořké aróma, do něhož první hvězdy roní své slzy jako kvítky bezu, uštíplé z keře té bledé, liliové noci. (Ach, vím: její otec je lodním lékařem, její matka byla míšenka. To na ni čeká v přístavu noc co noc ten malý říční parníček s koly po stranách a nerozsvěcuje lucerny.)

Tehdy do přecházejících dvojic, do mladíků i dívek, stále se

pravidelně navracejících a setkávajících, vstupuje jakási podivná síla a nadšení. Každý z nich se stává neodolatelným krasavcem jako Don Juan, překonává sám sebe, pyšný a vítězný, a má v pohledu vražednou moc, pod níž dívčí srdce umdlévají. A dívkám se prohlubují oči, otvírají se v nich jakési rozlehlé zahrady rozvětvené alejemi, labyrinty parků, tmavé a šumící. Jejich zřítelnice se rozšiřují svátečním třpytem, bez odporu se otvírají a vpouštějí ty dobyvatele do špalířů svých tmavých zahrad, rozcházejících se v mnoha symetrických stezkách jako sloky kancóny, aby se jako v smutné písni potkali a našli na růžových prostranstvích kolem kulatých záhonů anebo u fontán hořících pozdním odleskem červánků, a znovu se rozcházejí a ztrácejí mezi černými spoustami parku, večerními houštinami, stále hustšími a šumivějšími, v nichž se ztrácejí a mizí jako v spleťtých kulisách, sametových závěsech a tichých alkovnách. A bůhví kdy odcházejí chladem těch velmi soumrakných zahrad do zcela zapomenutých, neznámých zákoutí, do jakéhosi jiného, tmavšího šumění stromů, plujícího jako smuteční příkrov, v němž tma kvasí a přestává být tmou a ticho se v letech mlčení a rozkladu fantasticky kazí jako v starých, zapomenutých sudech po víně.

Takto poslepu bloudí dvojice černým plyšem těch parků a posléze se setkávají na osamělé mýtině, pod posledním zátrpytem červánků nad rybníčkem, odedávna zarůstajícím vrstvou černého šlemu, a na drolivé balustrádě, kdesi na pomezí času, u zadní branky světa, ocitají se znovu v jakémisi dávno uplynulém životě, ve vzdálené praexistenci a v cizím čase, v kostýmech dávných století,